ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠ' ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗ
στην υπόθεση 346/87 *

I — Έκθεση των πραγματικών περιστατικών

1. Ο Giancarlo Bossi προσλήφθηκε την 1η Ιουλίου 1962 στην Επιτροπή ως έκτακτος υπάλληλος και κατέλαβε στο εν λόγω όργανο θέση τεχνικού υπαλλήλου κατηγορίας Β, βαθμού 5. Διορίστηκε από την 1η Δεκεμβρίου 1963 δόκιμος υπάλληλος στην ίδια κατηγορία και στον ίδιο βαθμό, κατόπιν δε μονιμοποιήθηκε από 1ης Ιουνίου 1964.

2. Προήχθη στο βαθμό Β 4 από 1ης Ιουνίου 1966, στο βαθμό Β 3 από 1ης Ιανουαρίου 1972, και, τέλος, στο βαθμό Β 2 από 1ης Δεκεμβρίου 1977.

3. Αφού εργάστηκε στη Γενική Διεύθυνση XII (Έρευνα, Επιστήμη και Εκπαίδευση), ο Bossi τοποθετήθηκε την 1η Ιανουαρίου 1981 στις υπηρεσίες της Γενικής Διευθύνσεως IX (Προσωπικό και Διοίκηση).

4. Κατά τη διαδικασία προαγωγών του οικονομικού έτους 1987 ο Bossi περιελήφθη, μαζί με άλλους 74 υπαλλήλους της ΓΔ IX, στον πίνακα των υπαλλήλων που έχουν δικαίωμα προαγωγής στο βαθμό Β 1 το 1987, εφόσον είχε, σύμφωνα με το άρθρο 45 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως), τον ελάχιστο χρόνο υπηρεσίας δύο ετών στον τωρινό βαθμό.

5. Εντούτοις, ο Bossi δεν περιελήφθη μεταξύ των 15 υπαλλήλων της ΓΔ IX που εγγράφηκαν στον πίνακα των υπαλλήλων οι οποίοι προτάθηκαν από τις γενικές διευθύνσεις για προαγωγή εντός του 1987, πίνακα ο οποίος δημοσιεύτηκε στις «Διοικητικές πληροφορίες» της 15ης Δεκεμβρίου 1986.

6. Ο Bossi δεν αμφισβήτησε όμως αυτό τον πίνακα ούτε κατά το στάδιο της διοικητικής ενστάσεως ούτε στο πλαίσιο της ένδικης προσφυγής του.

7. Ο Bossi δεν περιελήφθη ούτε στον πίνακα των υπαλλήλων που κρίθηκαν ως οι πιο άξιοι προαγωγής στο βαθμό Β 1, ο οποίος καταρτίστηκε από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ), κατόπιν γνώμης της επιτροπής προαγωγών, και δημοσιεύθηκε στις «Διοικητικές πληροφορίες» της 2ας Μαρτίου 1987. Στον πίνακα αυτό περιελήφθησαν, όσον αφορά τη ΓΔ IX, οι 10 πρώτοι υπάλληλοι του πίνακα που καταρτίστηκε από τις γενικές διευθύνσεις. Τέλος, οι 8 πρώτοι υπάλληλοι της ΓΔ IX, που περιλαμβάνονταν στον προαναφερθέντα πίνακα, προήχθησαν στο βαθμό Β 1 για το οικονομικό έτος 1987.

8. Με διοικητική ένσταση της 14ης Απριλίου 1987, η οποία πρωτοκολλήθηκε στη γενική γραμματεία της Επιτροπής στις 16 Απριλίου, ο Bossi ζήτησε την ακύρωση της αποφάσεως της ΑΔΑ καθόσον δεν περιελήφθη το όνομά του στον πίνακα των υπαλλήλων που κρίθηκαν ως οι πιο άξιοι προαγωγής.

9. Μετά τη σιωπηρή απόρριψη της ενστάσεως αυτής, ο προσφεύγων άσκησε την παρούσα προσφυγή υπό ημερομηνία 11 Νοεμβρίου 1987.

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

10. Είναι επίσης δεδομένο ότι η τελευταία έκθεση κρίσεως του Bossi, με ημερομηνία 28 Φεβρουαρίου 1982, καταρτίστηκε για την περίοδο 1979-1981.

11. Στις 27 Μαΐου 1987, ο de Hoe, ιεραρχικός προϊστάμενος αρμόδιος για τη σύνταξη των εκθέσεων κρίσεως του Bossi για τις εν λόγω περιόδους, του γνωστοποίησε τις εκθέσεις κρίσεως για τις περιόδους 1981-1983 και 1983-1985. Οι εκθέσεις αυτές, οι οποίες διατηρούν τις κρίσεις του 1979-1981, επικυρώθηκαν στις 23 Οκτωβρίου 1987 από τον ιεραρχικό προϊστάμενο και στις 3 Φεβρουαρίου 1988 από το δευτεροβάθμιο κριτή. Οι δύο όμως εκθέσεις εξακολουθούν να μην είναι οριστικές, δεδομένου ότι ο Bossi ζήτησε την επέμβαση της επιτροπής ίσης εκπροσώπησης για τις εκθέσεις κρίσεως η οποία δεν έχει ακόμη αποφανθεί.

12. Η έκθεση κρίσεως για την περίοδο 1979-1981 ήταν η τελευταία που υπήρχε στον ατομικό φάκελο του Bossi κατά τη διαδικασία προαγωγών για το οικονομικό έτος 1987.

II — Έγγραφη διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

1. Η προσφυγή του Bossi πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 11 Νοεμβρίου 1987.

2. Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο αποφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

3. Ο *Giancarlo Bossi*, προσφεύγων, ζητεί από το Δικαστήριο:

α) να κρίνει την προσφυγή του παραδεκτή και βάσιμη·

β) κατά συνέπεια, να ακυρώσει τις εξής πράξεις:

1) την απόφαση της επιτροπής προαγωγών με την οποία καταρτίστηκε ο πίνακας των υπαλλήλων που κρίθηκαν ως οι πλέον άξιοι για να προαχθούν στο βαθμό Β 1, κατά το οικονομικό έτος 1987, που δημοσιεύθηκε στις « Διοικητικές πληροφορίες » αριθ. 520, της 2ας Μαρτίου 1987·

2) την απόφαση της ΑΔΑ με την οποία καταρτίστηκε ο πίνακας των υπαλλήλων που πράγματι προήχθησαν σ' αυτό το βαθμό, κατά το εν λόγω οικονομικό έτος, που δημοσιεύθηκε στις « Διοικητικές πληροφορίες » αριθ. 545, της 14ης Δεκεμβρίου 1987·

3) τη σιωπηρή απόφαση της Επιτροπής με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος με την οποία ζητούσε την ακύρωση της αποφάσεως της ΑΔΑ που δεν τον περιέλαβε στον προαναφερθέντα πίνακα των υπαλλήλων που κρίθηκαν ως οι πλέον άξιοι προαγωγής,

και να καταδικάσει την αντίδικο στην πληρωμή των ακολούθων ζημιών (υπό την επιφύλαξη μεταγενεστέρων διευκρινίσεων):

4) το ποσό των 100 000 βελγικών φράγκων (BFR) ως αποζημίωση για την υλική

ζημία την οποία υπέστη κατά το 1987, η οποία αντιστοιχεί στην ετησία διαφορά αποδοχών και λοιπών πλεονεκτημάτων μεταξύ των βαθμών Β 2 και Β 1 και στην απώλεια αρχαιότητας στο βαθμό Β 1 για τα μεταγενέστερα κλιμάκια αρχαιότητας·

III — Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

Α — *Ως προς το παραδεκτό*

5) συμπληρωματικό ποσό, υπολογιζόμενο κατά ανάλογο τρόπο, ως αποζημίωση της υλικής ζημίας που υπέστη το 1988 και κατά τα μεταγενέστερα οικονομικά έτη κατά τα οποία δεν προήχθη στο βαθμό Β 1·

Η *Επιτροπή* προβάλλει απαράδεκτο των αιτημάτων 2, 4, 5 και 6 της προσφυγής, στηριζόμενη στην πάγια νομολογία, σύμφωνα με την οποία είναι απαράδεκτα τα αιτήματα που προβάλλονται ενώπιον του Δικαστηρίου τα οποία δεν είχαν περιληφθεί στη διοικητική ένσταση (βλέπε την πιο πρόσφατη απόφαση της 20ής Μαΐου 1987, Geist κατά Επιτροπής, 242/85, Συλλογή 1987, σ. 2181).

6) το ποσό των 100 000 BFR εκτιμώμενο ex aequi et bono ως αποζημίωση της ηθικής βλάβης την οποία υπέστη·

γ) ενόψει της στάσεως της αντιδίκου η οποία δεν απήντησε στη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος, να την καταδικάσει σε κάθε περίπτωση στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Κατά την άποψη της Επιτροπής, το αίτημα 2 είναι επίσης απαράδεκτο ως πρόωρο, δεδομένου ότι, κατά το χρόνο ασκήσεως της προσφυγής, ο πίνακας των πράγματι προαχθέντων υπαλλήλων για το 1987 δεν είχε ακόμη δημοσιευθεί. Εξάλλου, ο πίνακας αυτός, ακόμα και όταν δημοσιεύθηκε, δεν αποτελούσε βλαπτική πράξη λόγω της καθαρώς πληροφοριακής φύσεώς του.

4. Η *Επιτροπή*, καθού η προσφυγή όργανο, ζητεί από το Δικαστήριο:

Η Επιτροπή θεωρεί ότι το αίτημα 4 είναι επιπλέον απαράδεκτο, διότι ο προσφεύγων παρέλειψε να αποδείξει την ύπαρξη άμεσου και αναγκαίου αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της προβαλλομένης πλημμελείας και της φερομένης ζημίας την οποία υπέστη. Επιπλέον, το αίτημα αυτό, όπως και το αίτημα 6, παρίσταται επίσης απαράδεκτο κατά το ότι ο προσφεύγων ζητεί σωρευτικά την ακύρωση των προσβαλλομένων με την προσφυγή πράξεων και την αποζημίωση για ζημία που υπέστη λόγω της πλημμελούς δήθεν εκδόσεως αυτών των πράξεων, ενώ μόνον επικουρικά, για την περίπτωση που θα απορρίπτονταν τα αιτήματα

— να απορρίψει τα αιτήματα 2 έως 6 της προσφυγής ως απαράδεκτα·

— σε κάθε περίπτωση, να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη στο σύνολό της·

— να κρίνει κατά νόμο για τα δικαστικά έξοδα.

περί ακυρώσεως των εν λόγω πράξεων, θα μπορούσαν να υποβληθούν αιτήματα αποζημιώσεως.

Εξάλλου, η Επιτροπή επικαλείται απαράδεκτο του αιτήματος 5 ελλείψει εννόμου συμφέροντος του προσφεύγοντος, δεδομένου ότι η προβαλλομένη ζημία δεν είναι βεβαία, γεγενημένη και ενεστώσα.

Όσον αφορά το αίτημα 3, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι είναι επίσης απαράδεκτο, σύμφωνα με την πάγια νομολογία, σύμφωνα με την οποία οι αμιγώς βεβαιωτικές πράξεις δεν είναι δεκτικές προσβολής με προσφυγή (βλέπε την πιο πρόσφατη απόφαση της 9ης Δεκεμβρίου 1982, Plug κατά Επιτροπής, 191/81, Συλλογή 1982, σ. 4229).

Ο προσφεύγων δεν έλαβε θέση επί των πιο πάνω ενστάσεων απαραδέκτου.

Η Επιτροπή παρατηρεί, εξάλλου, στο υπόμνημα ανταπαντήσεώς της ότι, αν απορρίψει το Δικαστήριο ως απαράδεκτο το αίτημα 2, θα μπορούσε επίσης να αμφισβητηθεί το έννομο συμφέρον του προσφεύγοντος να προσβάλει την απόφαση που αποτελεί αντικείμενο του αιτήματος 1, διότι ακόμη και στην περίπτωση που, μετά την απόφαση του Δικαστηρίου που θα ακυρώνει τον πίνακα των υπαλλήλων που κρίθηκαν ως οι πιο άξιοι προαγωγής, θα εγγραφόταν ο προσφεύγων αναδρομικά στον πίνακα αυτό, δεν θα προέκυπτε πάντως γι' αυτόν κανένα δικαίωμα προαγωγής. Πράγματι, η προαγωγή του προσφεύγοντος δεν μπορούσε να γίνει παρά εντός των ορίων των διαθεσίμων του προϋπολογισμού και θα προϋπέθετε επομένως την ακύρωση της προαγωγής ενός από τους υπαλλήλους που πράγματι προήχθησαν, ενώ οι προαγωγές αυτές θα είχαν καταστεί οριστικές έναντι του προσφεύγοντος, αφού δεν τις προσέβαλε εμπροθέσμως.

Β — *Επί της ουσίας*

1. Ο *προσφεύγων* επικαλείται, προς στήριξη της προσφυγής του, παράβαση των άρθρων 43 και 45, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και του άρθρου 6 των γενικών εκτελεστικών διατάξεων της 27ης Ιουλίου 1979 που αφορούν την κρίση του προσωπικού, παράβαση των αρχών της χρηστής διοικήσεως και της ίσης μεταχειρίσεως των υπαλλήλων και υπηρεσιακό πταίσμα της Επιτροπής.

Ο προσφεύγων εκθέτει ότι, σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, τα όργανα έχουν την υποχρέωση να καταρτίζουν τουλάχιστον κάθε δύο έτη μια έκθεση κρίσεως που αφορά την ικανότητα, την απόδοση και τη συμπεριφορά στην υπηρεσία κάθε υπαλλήλου, πλην των υπαλλήλων των βαθμών Α 1 και Α 2.

Κατά την άποψη του προσφεύγοντος, η έκθεση αυτή κρίσεως αποτελεί ουσιώδες στοιχείο για τη συγκριτική έρευνα των προσόντων των υπαλλήλων που έχουν σειρά προαγωγής.

α) Προς στήριξη του ακυρωτικού του αιτήματος, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι, κατά τη διαδικασία προαγωγών του οικονομικού έτους 1987, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις ελήφθησαν χωρίς να υπάρχουν στον ατομικό του φάκελο οι εκθέσεις κρίσεως για τις περιόδους 1981-1983 και 1983-1985.

Κατά τον προσφεύγοντα η ατελής και άτακτη κατάσταση του ατομικού του φακέλου περιήγαγαν τα όργανα που έκριναν την προαγωγή του και την ΑΔΑ σε αδυναμία να προβούν σε συγκριτική έρευνα των προσόντων των υπαλλήλων που είχαν δικαίωμα προαγωγής.

Πράγματι, τα όργανα που μετέχουν στη διαδικασία προαγωγών έκριναν χωρίς να είναι ενημερωμένα ούτε για την εξειδίκευση στη διευθέτηση των χώρων για τους υπολογιστές την οποία απέκτησε ο προσφεύγων μετά την έκθεση κρίσεως του 1979-1981 που υπάρχει στον ατομικό του φάκελο ούτε για τα μαθήματα εκπαιδεύσεως στην αγγλική γλώσσα στα οποία μετέσχε ο προσφεύγων εν τω μεταξύ.

Τα εν λόγω όργανα δεν είχαν ούτε τις κρίσεις του Delhez, αμέσου προϊσταμένου του προσφεύγοντος κατά τις περιόδους 1981-1983 και 1983-1985.

Ο προσφεύγων υποστηρίζει επίσης ότι η έλλειψη των εκθέσεων κρίσεως για το 1981-1983 και 1983-1985 είχε αποφασιστική επίδραση στη μη προαγωγή του.

Ο προσφεύγων ισχυρίζεται, αφενός, ότι η Επιτροπή παρέλειψε να προσκομίσει απόδειξη της ανυπαρξίας, στην προκειμένη περίπτωση, της αποφασιστικής αυτής επιρροής. Σχετικά, η Επιτροπή επικαλείται το έγγραφο της 22ας Μαΐου 1987 του Volpi, διευθυντή της γενικής διοικήσεως της ΓΔ IX, από το οποίο προκύπτει ότι ο πίνακας των προτάσεων προαγωγών της ΓΔ IX καταρτίστηκε μετά από διαβούλευση με τους τωρινούς και τους προηγουμένους προϊσταμένους του προσφεύγοντος και αφού ελήφθησαν υπόψη η ηλικία και η αρχαιότητα και μετά σύγκριση των παρασχεθεισών υπηρεσιών των προακτέων υπαλλήλων. Έτσι, το έγγραφο αυτό δεν είναι κρίσιμο, δεδομένου ότι ο προσφεύγων δεν εργάστηκε κατά τις περιόδους 1981-1983 και 1983-1985 υπό τη διεύθυνση του Volpi, ο οποίος θα έπρεπε επομένως να στηριχτεί, για να καταρτίσει το έγγραφο αυτό, επί στοιχείων που δεν είχαν τοποθετηθεί στον ατομικό φάκελο του προσφεύγοντος. Ο προσφεύγων θεωρεί ότι το έγγραφο αυτό πρέπει μάλιστα να αποκλειστεί από τις συζητήσεις διότι είναι μεταγενέστερο τόσο των προσβαλλομένων πράξεων όσο και της διοικητικής ενστάσεως.

Ο προσφεύγων ζητεί, αφετέρου, να αποδείξει την αποφασιστική επιρροή που είχε η έλλειψη των επιμάχων εκθέσεων στη μη προαγωγή του, στηριζόμενος στο έγγραφο της 8ης Φεβρουαρίου 1988, με το οποίο ο Gibbels, προϊστάμενος του τμήματός του κατά τους δεκατρείς πρώτους μήνες της περιόδου 1981-1983, υπογράμμιζε τα ιδιαίτερα προσόντα του προσφεύγοντος, καθώς και στις προτάσεις εκθέσεων κρίσεως που καταρτίστηκαν για πρώτη φορά στις 15 Ιουνίου και την 1η Ιουλίου 1987 από τον Delhez, τον άμεσο προϊστάμενό του κατά τις περιόδους 1981-1983 και 1983-1985, και που αποτελούσαν αισθητή βελτίωση σε σχέση με τις κρίσεις για το 1979-1981.

Περαιτέρω, ο προσφεύγων επικαλείται τη σκέψη 27 της αποφάσεως της 18ης Δεκεμβρίου 1980 (Gratreau κατά Επιτροπής, 156/79 και 51/80, Rec. 1980, σ. 3943) για να ζητήσει από το Δικαστήριο να καλέσει την Επιτροπή να παράσχει τις σχετικές πληροφορίες στον προσφεύγοντα, τις οποίες κατείχαν τα όργανα προαγωγής και η ΑΔΑ κατά τη διαδικασία προαγωγών του 1987, κατά το μέτρο που οι πληροφορίες αυτές είναι αναγκαίες για να μπορέσει το Δικαστήριο να κρίνει αν η ανωμαλία του φακέλου του προσφεύγοντος μπορούσε να έχει επιρροή στις προσβαλλόμενες αποφάσεις.

Τέλος, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι παραβιάστηκε η αρχή της ίσης μεταχείρισης λόγω του ότι ήταν αδύνατη η σύγκριση της δικής του καταστάσεως με την κατάσταση των λοιπών υπαλλήλων που είχαν δικαίωμα προαγωγής.

β) Προς στήριξη του αιτήματός του αποζημιώσεως ο προσφεύγων υποστηρίζει, αφενός, ότι σύμφωνα με τη νομολογία η καθυστέρηση καταρτίσεως εκθέσεων κρίσεως, όπως στην προκειμένη περίπτωση, δεν συμβιβάζεται με την αρχή της χρηστής διοικήσεως. Η καθυστέρηση αυτή αποτελεί πταίσμα της υπηρεσίας, τις συνέπειες του οποίου πρέπει να φέρει η

Επιτροπή, αφού είναι ικανό, αυτό καθαυτό, να προξενήσει υλική ζημία και ηθική βλάβη στον προσφεύγοντα (απόφαση της 6ης Φεβρουαρίου 1986, Castille κατά Επιτροπής, 173/82, 157/83 και 186/84, Συλλογή 1986, σ. 497).

Η Επιτροπή θεωρεί ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση κανένα στοιχείο δεν επιτρέπει τη σκέψη ότι ο προσφεύγων θα μπορούσε να είχε προαχθεί αν ο ατομικός του φάκελος περιείχε τις δύο εκθέσεις κρίσεως για τα έτη 1981-1983 και 1983-1985.

Εξάλλου, η υλική ζημία (απώλεια μισθού και αρχαιότητας στο βαθμό Β 1) και η ηθική ζημία (προσβολή εγωισμού με το να βλέπει άλλους υπαλλήλους να προωθούνται ταχύτερα, χωρίς να στηρίζεται η μη προαγωγή του προσφεύγοντος σε νόμιμους λόγους, και φόβος καθηλώσεώς του στη σταδιοδρομία του) τις οποίες υπέστη ο προσφεύγων λόγω της μη προαγωγής του δικαιολογούν την παροχή της αιτουμένης αποζημιώσεως.

Καταρχάς, η έλλειψη των εν λόγω εκθέσεων αντισταθμίζεται από άλλες πληροφορίες τις οποίες διέθεταν τα αρμόδια όργανα προαγωγών και η ΑΔΑ.

γ) Τέλος, ο προσφεύγων ζητεί την καταδίκη της Επιτροπής σε όλα τα δικαστικά έξοδα, αφού παρέλειψε η τελευταία να απαντήσει στη διοικητική του ένσταση και περιήχθη, από δικό της πταίσμα, σε αδυναμία να προβεί στη συγκριτική έρευνα των προσόντων των προακτέων υπαλλήλων.

Έτσι, από το έγγραφο της 22ας Μαΐου 1987 του Volpi προκύπτει ότι πριν από την κατάρτιση, από την ΓΔ IX, του πίνακα των υπαλλήλων που προτάθηκαν για προαγωγή — πίνακα τον οποίο δεν αμφισβήτησε, άλλωστε, ο προσφεύγων —, οι τωρινοί και προηγούμενοι προϊστάμενοι του προσφεύγοντος είχαν ερωτηθεί και είχε διενεργηθεί συγκριτική εκτίμηση της ηλικίας, της αρχαιότητας στο βαθμό και των προσόντων των προακτέων υπαλλήλων. Δεδομένου ότι το έγγραφο αυτό είναι προηγούμενο της προκειμένης διαφοράς, δεν μπορεί, κατά την Επιτροπή, να θεωρηθεί ύποπτο ελλείψεως αντικειμενικότητας.

2. α) Η *Επιτροπή*, χωρίς να αμφισβητεί ότι οι εκθέσεις κρίσεως για τις περιόδους 1981-1983 και 1983-1985 καταρτίστηκαν με τέτοια καθυστέρηση ώστε να μην μπορούν να περιλαμβάνονται στον ατομικό φάκελο του προσφεύγοντος κατά τη διαδικασία προαγωγών του 1987, εκθέτει ότι, σύμφωνα με πάγια νομολογία, η πλημμέλεια μιας διαδικασίας προαγωγών που προκύπτει από την έλλειψη μιας ή περισσοτέρων εκθέσεων κρίσεως δεν επιφέρει την ακύρωση αυτής της διαδικασίας παρά μόνον αν αποδεικνύεται ότι το περιστατικό αυτό μπόρεσε να έχει αποφασιστική επιρροή στη μη προαγωγή του προσφεύγοντος (βλέπε την πιο πρόσφατη απόφαση, της 10ης Ιουνίου 1987, Vincent κατά Κοινοβουλίου, 7/86, Συλλογή 1987, σ. 2473).

Περαιτέρω, η Επιτροπή επικαλείται ότι η έρευνα των εκθέσεων κρίσεως δεν συνιστά το μοναδικό κριτήριο προαγωγής και η σύγκριση με τους υπαλλήλους της ΓΔ IX που τελικά προήχθησαν στο Β 1 καταδεικνύει ότι ο προσφεύγων ήταν ο νεότερος (47 ετών) και ότι είχε το μικρότερο χρόνο υπηρεσίας στο βαθμό (10 έτη). Οι οκτώ υπάλληλοι της ΓΔ IX οι οποίοι προήχθησαν τελικά στο βαθμό Β 1 προηγούνταν (πλην δύο υπαλλήλων που είχαν κριθεί άριστοι, ώστε να μπορούν να έχουν ταχεία σταδιοδρομία, σύμφωνα με τις ισχύουσες διατάξεις) του προσφεύγοντος όσον αφορά τόσο την ηλικία όσο και την αρχαιότητα στο βαθμό, πλην ενός υπαλλήλου, που είχε αρχαιότητα επτά ετών, ηλικία όμως 53 ετών. Κατά τη διάρκεια της διαδικασίας

επτά υπάλληλοι από αυτούς που είχαν προταθεί στον πίνακα των πλέον αξίων διαγράφηκαν, ήταν δε όλοι μεγαλύτεροι στην ηλικία από τον προσφεύγοντα (πλην ενός υπαλλήλου που κρίθηκε άριστος και είχε την ίδια ηλικία), από τους οποίους οι τέσσερις κρίθηκαν άριστοι και τρεις είχαν χρόνο υπηρεσίας στο βαθμό 11 ετών.

Η Επιτροπή υποστηρίζει, περαιτέρω, ότι ούτε η ειδικότητα την οποία απέκτησε εν τω μεταξύ ο προσφεύγων ούτε τα γλωσσικά μαθήματα που παρακολούθησε μετά την έκθεση κρίσεως 1979-1981 είναι τόσο αποφασιστικά για προαγωγή όσο η ηλικία και ο χρόνος υπηρεσίας στο βαθμό του εν λόγω υπαλλήλου.

Η Επιτροπή εκθέτει επίσης ότι η κρίση, η οποία προκύπτει από το έγγραφο της 8ης Φεβρουαρίου 1988 του Gibbels, δεν είναι ουσιωδώς διάφορη από την κρίση που εξέφερε το ίδιο αυτό πρόσωπο στο πλαίσιο της εκθέσεως κρίσεως για το 1979-1981.

Όσον αφορά τις προτάσεις εκθέσεων κρίσεως της 15ης Ιουνίου και της 1ης Ιουλίου 1987 από μέρους του Delhez, πρόκειται για προπαρασκευαστικό έγγραφο για τη σύνταξη των εκθέσεων κρίσεως του προσφεύγοντος, έγγραφο το οποίο δεν απαιτείται να περιλαμβάνεται στον ατομικό του φάκελο.

Επιπλέον, ο κριτής ο οποίος, έχοντας τη φροντίδα της ίσης μεταχείρισης των υπαλλήλων του ίδιου τμήματος, έπρεπε να εφαρμόσει ομοιόμορφα κριτήρια κρίσεως, που συνεπάγονται εξισορρόπηση των κρίσεων που εξέφεραν οι άμεσοι προϊστάμενοι των ενδιαφερομένων, δεν δεσμευόταν απόλυτα από τις εν λόγω κρίσεις.

Εξάλλου, από το έγγραφο της 15ης Ιουνίου 1987 που απηύθυνε ο Delhez στον de Hoe, ιεραρχικό προϊστάμενο και κριτή του προσφεύγοντος, προκύπτει ότι είχε ήδη ληφθεί η γνώμη του Delhez το 1986 επ' ευκαιρία των εκθέσεων κρίσεως του προσφεύγοντος.

Η Επιτροπή παρατηρεί επίσης ότι ούτε η κρίση των προϊσταμένων πριν από τη σύνταξη των προτάσεων προαγωγής της ΓΔ IX, ούτε οι γνώμες του Delhez το 1986 και 1987, ούτε, τέλος, η επέμβαση του δευτεροβάθμιου κριτή είχαν ως συνέπεια την τροποποίηση των κρίσεων του προσφεύγοντος· αντιθέτως, οι κρίσεις του 1979-1981 διατηρήθηκαν ακέραιες.

Επιπλέον, σύμφωνα με την πάγια νομολογία, η ΑΔΑ διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως όσον αφορά τα τυπικά και ουσιαστικά προσόντα των υποψηφίων (απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 1987, Bouteiller κατά Επιτροπής, 324/85, Συλλογή 1987, σ. 529).

Εξάλλου, οι προαγωγές δεν μπορούσαν να διενεργηθούν παρά εντός των ορίων των δυνατοτήτων του προϋπολογισμού. Έτσι, οι προαγωγές για το οικονομικό έτος 1987 κατέστησαν οριστικές έναντι του προσφεύγοντος, ο οποίος δεν τις προσέβαλε εμπροθέσμως.

Όσον αφορά τη διεξαγωγή αποδείξεων την οποία ζητεί ο προσφεύγων στηριζόμενος στην προαναφερθείσα απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 1980, η Επιτροπή επαφίεται στην κρίση του Δικαστηρίου, δηλώνοντας ότι προτίθεται να θέσει στο φάκελο τις εκθέσεις κρίσεως για τα έτη 1981-1983 και 1983-1985 ευθύς ως καταστούν οριστικές οι εκθέσεις αυτές.

β) Η Επιτροπή ζητεί επίσης την απόρριψη του αιτήματος αποζημιώσεως του προσφεύγοντος εφόσον θεωρηθεί παραδεκτό το αίτημα αυτό.

Όσον αφορά την υλική ζημία που δήθεν υπέστη ο προσφεύγων λόγω της μη προαγωγής του, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η ζημία αυτή δεν είναι βεβαία, γεγενημένη και ενεστώσα, αφού, κι αν ακόμη είχε εγγραφεί ο προσφεύγων στον πίνακα των πλέον αξίων προαγωγής, δεν θα μπορούσε να προβάλει κανένα δικαίωμα για την προαγωγή του στο βαθμό Β 1.

Εξάλλου, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων αβασίμως επικαλείται υλική ζημία η οποία προέκυψε δήθεν από την καθυστέρηση συντάξεως των εκθέσεων κρίσεως, δεδομένου ότι η έλλειψη των εκθέσεων αυτών από τον ατομικό φάκελο του προσφεύγοντος δεν είχε καμιά συνέπεια για τη μη προαγωγή του. Στην αντίθετη περίπτωση κατά την οποία, ύστερα από ακυρωτική απόφαση του Δικαστηρίου, θα εγγραφόταν αναδρομικά ο προσφεύγων στον πίνακα των πλέον αξίων προαγωγής, η εγγραφή αυτή θα αποτελούσε απόλυτη αποκατάσταση της προβαλλομένης ζημίας.

Οι ίδιες σκέψεις οδηγούν στο συμπέρασμα ότι και το αίτημα αποζημιώσεως για ηθική βλάβη είναι απορριπτέο.

F. A. Schockweiler
εισηγητής δικαστής